

Prima mea Carte de povești

Peter Pan și Wendy • Nils Holgersson
Micul lord

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Prima mea carte de povești: Peter Pan și Wendy, Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia, Micul lord / trad. din lb. germană de

Monica Oprinoiu. - Pitești: Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3493-1

I. Oprinoiu, Monica (trad.)

82

*Mein allererstes Kinderklassiker. Peter Pan • Nils Holgersson •
Der kleine Lord*

Copyright © 2015 Gondolino GmbH

Adaptare text: Svenja Nick
Ilustrații: Milada Krautmann

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Tipărit la R.A. „Monitorul Oficial”

Cuprins

James Matthew Barrie

Peter Pan și Wendy 8

Selma Lagerlöf

**Minunata călătorie a lui Nils Holgersson
prin Suedia** 28

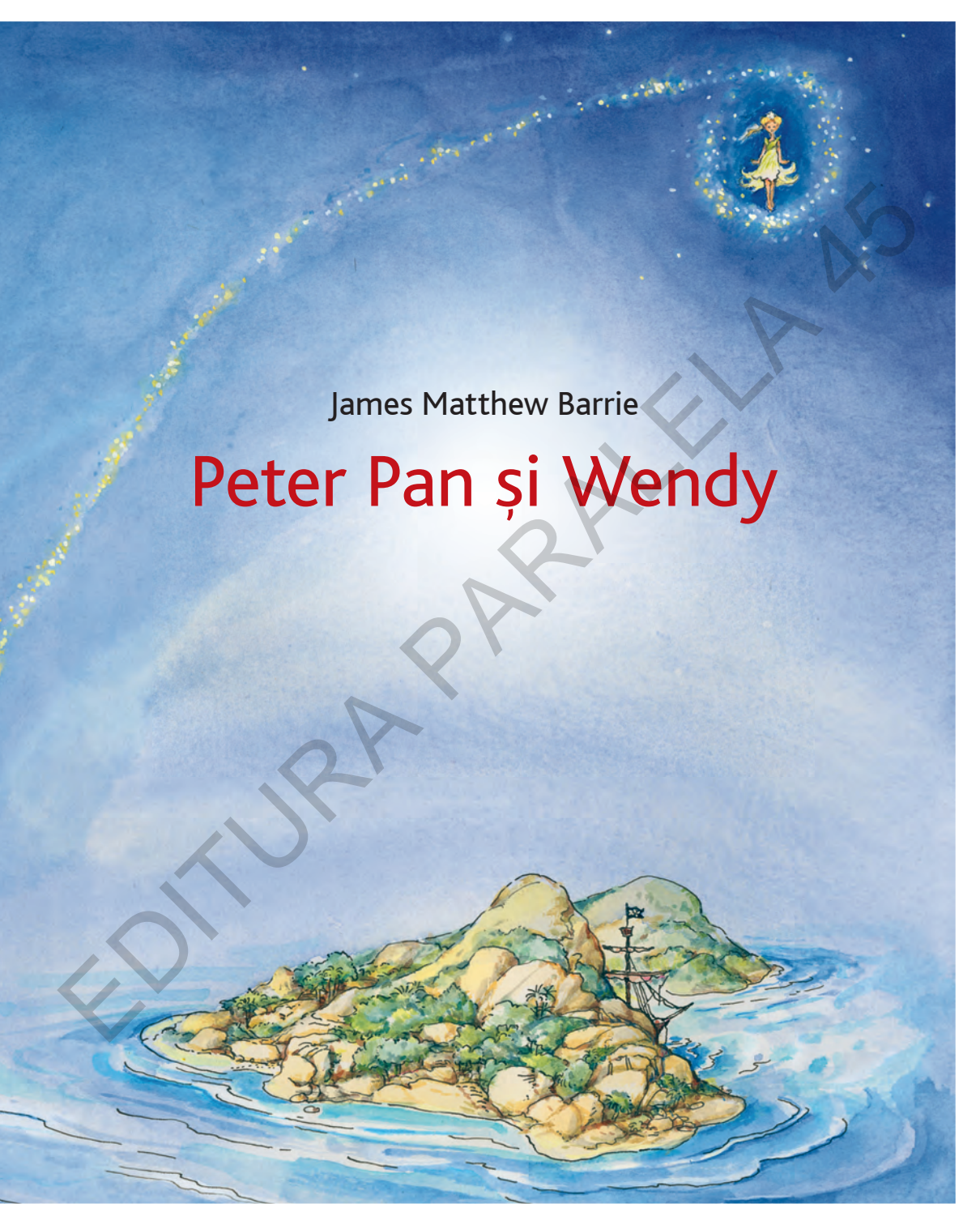
Frances Hodgson Burnett

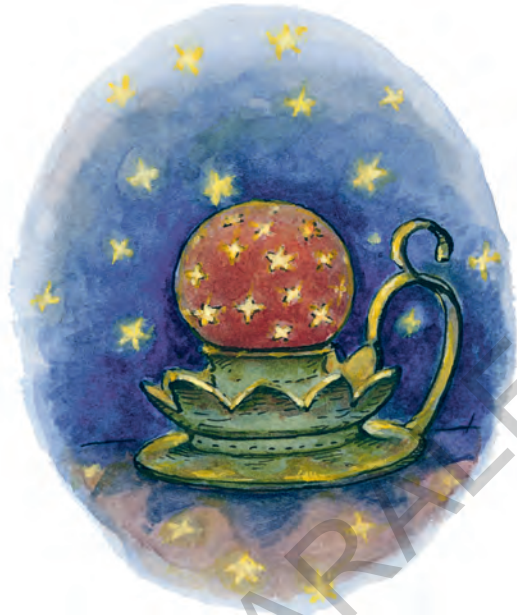
Micul lord 54

James Matthew Barrie

Peter Pan și Wendy

O vizită din Țara Nicăierea

În acea seară de vineri, domnul și doamna Darling fuseseră invitați la o sindrofie. Tocmai în acea noapte, domnul Darling, foarte supărat pe Nana, o pusese în lanț la cușca ei din spatele casei. Doamna Darling dusese deja copiii la culcare și aprinsese lumânările de pe noptiere, când o auziră pe Nana lătrând.

— Lătră așa numai când simte vreo primejdie pe aproape! spuse Wendy.

Cuprinsă de neliniște, doamna Darling aruncă o privire prin fereastra de la dormitorul copiilor spre cerul puzderie de stele. Dar nu văzu nimic neobișnuit.

Nici nu plecară bine domnul și doamna Darling, că o luminiță strălucitoare apăru brusc în camera copiilor.

Se mișca iute de colo până colo, de parcă era vie.

Apoi fereastra se deschise și un băiat dădu buzna înăuntru. Zgomotul o trezi din somn pe Wendy.

— Cine ești? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Peter Pan, zise băiatul. Vin din Țara Nicăierea.

„Ce adresă ciudată“, își spuse Wendy.

— Păi, tu nu locuiești cu părinții tăi?

— Nu, răspuse Peter sfidător. Am fugit de acasă.

Pentru că nu vreau să cresc mare, ci vreau să mă joc și să fac ce-mi place.

Wendy auzi un zgomot și înălță capul:

— Aud un clinchet de clopoței.

— E graiul zânelor, explică Peter și arată spre luminița care dansa: Ea e zâna mea, Clopoțica.

Wendy se uită cu uimire la zână. Era micuță numai de-o șchioapă.

— Sunt multe zâne în Țara Nicăierea, povesti Peter. Și sirene, și indieni, și piraiți, și băieții pierduți. Iar eu sunt căpitanul lor, adăugă și făcu șmecherește cu ochiul. Dar nu avem pe nimeni care să ne ducă seara la culcare și să ne spună povești. Nu vrei să vii tu și să ne spui povești?

Lui Wendy îi plăcu ideea.

— O! Ce n-aș da să văd și eu o sirenă adevărată!

Dar Peter, cum ajung în Țara Nicăierea?

— Pot să te învăț să zbori, îi propuse Peter.

— Minunat! Pot să vină și John și Michael? întrebă Wendy.

— Dacă vrei.

Wendy dădu fuga la frații ei și îi trezi.

— Repede, repede! Peter Pan a venit să ne învețe să zburăm.

În momentul acela ar fi putut interveni Nana, credincioasa cățelușă, dar era afară, în lanț. Iar când, în cele din urmă, reuși să se elibereze, goni spre casa cu numărul 27, unde avea loc sindrofia la care participau soții Darling. Dar prea târziu! Peter suflase praf de zâne peste cei trei copii – pentru că doar așa puteau învăța să zboare – și, cât ai bate din palme, toți patru își luaseră zborul pe fereastră.

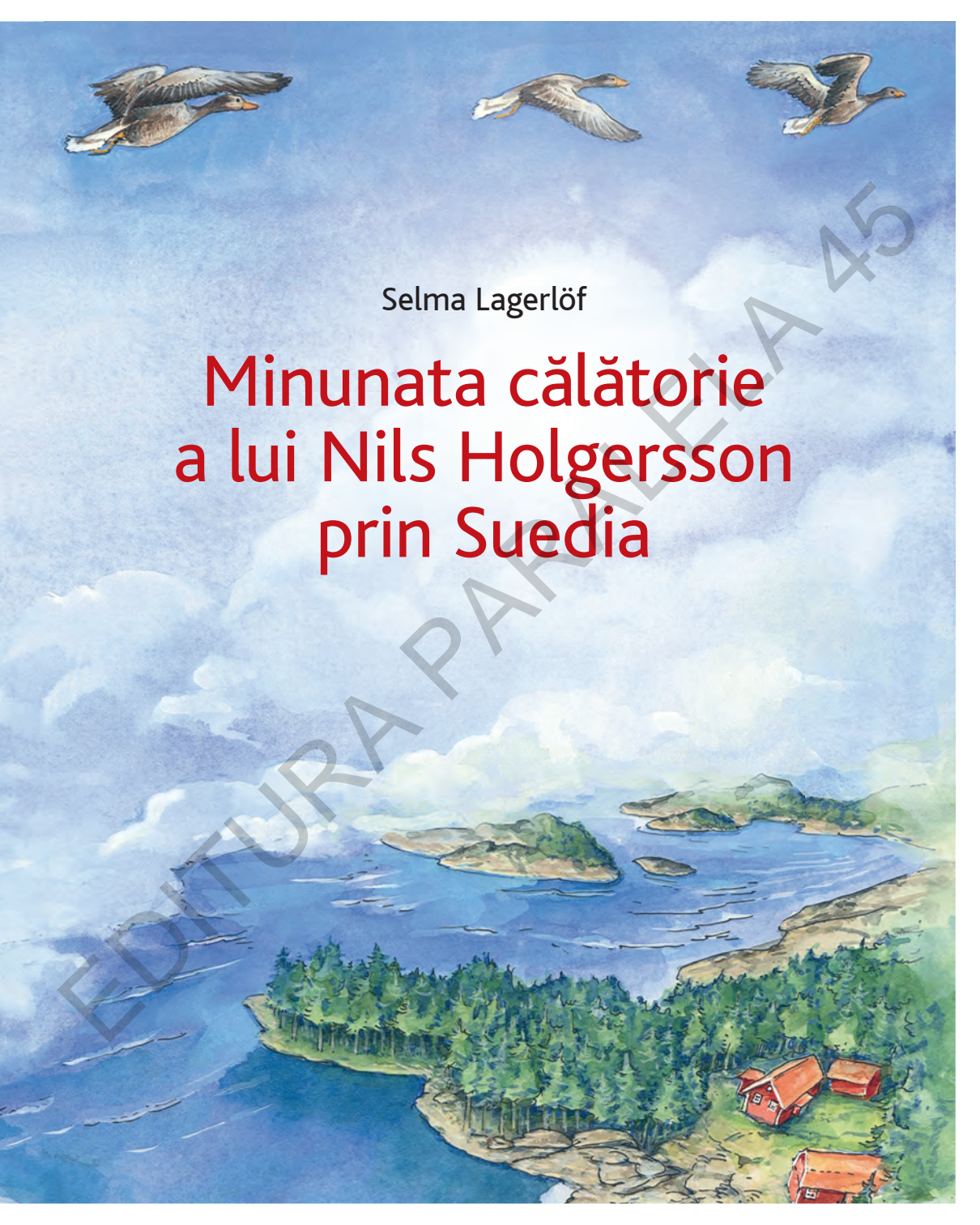
— A doua la dreapta, apoi tot înainte, până mâine!

Acesta era drumul spre Țara Nicăierea, le spusese Peter. Dar fără el nu ar fi găsit-o niciodată.

Selma Lagerlöf

Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia

Spiridușul

Nils era un băiețel care locuia cu părinții și cu o mulțime de animale la o fermă din sudul Suediei. Din păcate, Nils făcea numai năzbâții cât era ziua de mare; era obraznic, leneș și răutăcios și îi plăcea să necăjească animalele.

Într-o zi însorită de primăvară, pe când stătea în odaie, Nils văzu un mic spiriduș cocoțat pe marginea unui cufer de lemn. Înșfăcă iute o plasă de muște și, într-o clipită, prinse bietul spiriduș.

— Dă-mi drumul! strigă spiridușul, zvârcolindu-se în plasă. Nu ți-am făcut nimic!

Dar Nils începu să râdă.

— Și ce o să-mi faci, piticanie?
În acel moment simți o lovitură
zdravănă și se prăvăli pe dușumea
în nesimțire.

Când își veni în fire, se uită nedume-
rit în jur. Ce se întâmplase?

Atunci privirea îi căzu pe oglinda din
colțul odăii. Un prichindel cu un fes țuguiat se uita
la el. Nils se holbă surprins. Arăta exact ca el! În cele din
urmă pricepu: spiridușul îl fermecase! Disperat, fugi afară.

— Hahaha! cotcodăciră puii de găină. Nils, Piticul!

Și cel mai ciudat lucru era că micuțul Nils înțelegea fie-
care cuvânt!

Fugi iute la motan.

— Poți să mă ajuți? îl imploră el. Trebuie să-l găsesc
pe spiriduș!

— De ce te-aș ajuta? șuieră motanul. Tot ce ai făcut
vreodată a fost să mă tragi de coadă!

— Pot să fac asta și acum! strigă Nils furios, uitând
complet că era mititel.

Dar motanul nu făcu decât să-și ridice amenințător
laba uriașă, apoi se îndepărtă.

Nevenindu-i să creadă, Nils se așeză pe o piatră.
Oare era condamnat să rămână prichindel pe vecie?

Frances Hodgson Burnett

Micul lord

O veste neașteptată

Tatăl lui Cedric fusese un căpitan englez tânăr și chipș, cu ochi albaștri. Murise pe când Cedric era mititel. De atunci, băiatul trăia doar cu mama lui într-o căsuță simplă din New York, deoarece mama nu avea rude și Cedric nu-și văzuse niciodată bunicul din Anglia – pe tatăl tatălui său.

Cedric era un copil fericit, cu o fire veselă și bucle aurii. Toți cei care îl cunoșteau îl îndrăgeau, dar mai ales mama și bona lui, Mary.

Cel mai bun prieten al copilului era domnul Hobbs, vânzătorul de la magazinul din colț. Cedric îl admira foarte mult. Îi plăceau și Dick, lustruitorul de pantofi, lăptarul și femeia cu merele, dar domnul Hobbs era preferatul lui. Îl vizita în fiecare zi.

Când Cedric a împlinit șapte ani, un eveniment neașteptat i-a schimbat viața.

Ca de obicei, stătea la magazinul din colț și-l asculta pe domnul Hobbs, indignat de conții și baronii englezi, când a intrat Mary, palidă la față.

— Vino acasă, micuțule! a spus ea. Se petrec lucruri ciudate.

Acolo, mama îl aștepta cu lacrimi în ochi.

În fotoliu stătea un domn bătrân și slab, care l-a privit o vreme în tăcere.

— Așadar, a spus el în cele din urmă. Acesta este micul Lord Fauntleroy.

Cedric nu înțelegea ce înseamnă toate acele lucruri. Mai târziu a aflat că bărbatul se numea domnul Havisham

și că era avocatul bunicului său. Acesta susținea că Cedric este acum un lord și că mai târziu avea să fie un conte foarte bogat. De aceea, bunicul lui, contele de Dorincourt, voia să-l aducă la castelul său din Anglia.

Nu i-a fost deloc ușor lui Cedric să-i mărturisească acest lucru domnului Hobbs, care nu ura nimic mai mult pe lume decât aristocrației englezi.

— Nu pot să cred așa ceva! a strigat domnul Hobbs, uimit.

Dar apoi s-a împăcat cu ideea, iar Cedric l-a asigurat că are de gând să devină un conte bun. Pentru că dintr-odată avea o mulțime de bani (și avea voie să îi cheltuiască, după cum l-a încredințat domnul Havisham, avocatul), i-a cumpărat femeii cu mere, care îngheța mereu de frig, un șal călduros ca dar de rămas-bun; Dick a primit bani pentru magazinul lui și domnul Hobbs – un ceas de aur. Domnul Havisham a fost foarte emoționat când a văzut că în Cedric bate o inimă bună.

Când a venit ziua plecării, Cedric s-a îmbarcat pe vas împreună cu domnul Havisham, mama lui și bona. Dick, lustruitorul de pantofi, a apărut brusc în mijlocul mulțimii și i-a dăruit lui Cedric o batistă roșie în semn de rămas-bun. Apoi vaporul a plecat, și micul Lord Fauntleroy a pornit spre țara strămoșilor lui: Anglia.